

Együtt írjuk a történelmet

Hat év után ismét első a Kolozsvári CFR labdarúgócsapata, idén negyedik bajnoki címét szerezte meg

Vasárnap este Kolozsváron egyesek nemcsak az egyház születésnapját ünnepelték, a pünkösdöt, hanem a helyi csapat bajnoki címét is: a CFR hosszú évek után ismét a Liga 1 legerősebb csapata lett.

A bajnokság felsőházának rájátszásában az eredmények úgy alakultak, hogy az utolsó mérkőzésen döntött el a bajnokság. Immár nem az első alkalommal. Tavaly is hasonló volt a helyzet: az utolsó meccsek függvényében akár három csapat is megnyerhette volna a bajnokságot. – Mintha meg egyeztek volna a csapatok, hogy a kiélezett csata a végéskig izgalmas legyen – mondta több ismerősöm is. Ráadásul a felfokozott érdeklődés anyagilag is kifizetődő mindenkinek, legalábbis az érintett kluboknak, a csapatot támogató szponzoroknak, no meg a mérkőzést közvetítő tévétársaságoknak – tenném hozzá gyorsan.

Ennek jegyében telt a múlt hét Kolozsváron. Szerdán már csak a lelátók szélein levő helyekre lehetett jegyet váltani, csütörtöktől kezdve csupán a kapu háta mögötti helyekre. Vasárnap délelőttre minden jegy elfogyott, legalábbis ezt írta ki a CFR honlapjára katintó érdeklődő.

Este – hosszú évek után – ismét az egész családdal kerekedtem fel a Fellegvárra: CFR-es sálakkal, szvetterekkel, pólókkal felszerelve. Persze nem mi voltunk az egyetlenek. Özönltek a szurkolók minden utcából, tömegközlekedési eszközökről, taxiból: gyerme-

kek anyukákkal, főleg persze apukákkal, egyetemisták, idősök. Lát-szott, közülük sokan most először jönnek mérkőzésre, vagy legalábbis ritkán látogatnak ki a stadionba.

„Magyar” bajnoki cím a centenáriumban

Amíg a központból gyalog felértünk a tetőre, rengeteg ismerőssel találkoztunk. Mögöttünk az egyik – hangsúlyából ítélve székelyföldi – egyetemista magyarázta barát-nőjének, hogy az 1907-ben alapított kolozsvári csapat a román egyesülés centenáriumban – egyetlen 1918 előtt alapított klubként – megnyerheti a századik alkalommal kiírt román bajnokságot.

– Lehetetlen, hogy a CFR a centenáriumban bajnokságot nyerjen, ez a magyarok csapata – mondta még hónapokkal ezelőtt Gigi Becali, a FCSB támogatója. És talán ez volt az egyik olyan ok, amiért sokan úgy gondolták, a vasutas klubot nem fogják engedni, hogy bajnokságot nyerjen. Lehet, ezért is változtatták meg utolsó pillanatban a mérkőzésre kijelölt bíró személyét: Kovács István helyett a köztudottan Steauát pártoló és segítő Alexandru Tudort delegálták végül.

Ettől függetlenül mindenki optimista volt. Nem lehet, hogy az utolsó métereken elveszítsük a bajnokságot – mondogatták többen a stadion felé menet. Közben azon gondolkodtam, vajon miért nevezik egyesek a CFR-t magyar csapatnak. A tulajdonos már nem az – legalábbis papíron. (Merthogy egyesek tudni vélik, Pászkány Árpád áll

még mindig a háttérben.) A klub vezetőségében, a csapatban, a technikai stábben sincs egyetlen magyar sem. Csupán a nézőtérén – ott viszont igencsak sokan. Állítólag jó néhány évvel ezelőtt, amikor a vasutasok kiváló eredményeket értek el, a stadionba pedig egy-egy mérkőzésre rengetegen látogattak ki, felmérést végeztek bizonyítandó, hogy a csapat „nem magyar”. Az eredmény – ismét csak állítólag – meglepő lett: 60 százalékban magyarok voltak a szurkolók. Hogy ez volt-e az eredmény vagy sem, nem lehet tudni, de a felmérés eredményét végül nem közölték. Tény viszont, hogy a stadionba most is rengeteg magyar látogatott ki: egyetemi tanártól teológuson keresztül kalotaszegi cégtulajdonosig. Arról nem is beszélve, hogy a törzsszurkolók – vagyis a galeri – egy része a KVSC 1907 zászlóval drukkol kedvenc csapatának.

Ünnepi hangulat, civilizált szurkolás

A stadionban különben ünnepi hangulat uralkodott, csak a Bukarestből érkező újságírók egy része ült lógó orral. Valószínűleg ők már előre sejtettek valamit. Egyéb-ként minden székre ki volt készítve egy fehér vagy egy bordó papírzászló, azt kellett lengetni a csapatok bevonulásakor. Amikor pedig a játékosok kiszaladtak a gyepre, a szurkolók különleges koreográfiával várták a kedvenceiket, óriási színes bannereket húztak fel a lelátókra: együtt írjuk a történelmet.

Az első félidőben kiváló hangulat uralkodott a lelátókon, kivételesen nemcsak a galeri énekelt és biztatta a csapatot, hanem időnként mások is bekapcsolódtak a szurkolásba. Ráadásul a pályán is izgalmas játék folyt. Miután azonban a sérült Bordeianu helyébe beállított Djokovic megszerezte a vasutasok vezetését, nem sok futballt láthatott a közönség. A má-

sodik félidőre a szaggatott játék és az időhúzás maradt. A közönség is alábbhagyott, idegességükben a férfiak egyre másra gyújtottak rá a cigarettákra. Amit különben nem lett volna szabad. – Rúgjanak még egy gólt, hogy ne idegeskedjünk – mondogatták.

Ám a Dan Petrescu-csapat tartotta magát a hagyományokhoz, és az előny megszerzése után csupán annak megtartására törekedett: tördelte a játékot és alibitámadásokat vezetett. Mint ahogy az ellenfél is. Hagi fiataljai igyekeztek úgy játszani, hogy lövés még véletlenül se menjen kapura.

A stadionban ünnepi hangulat uralkodott, csak a Bukarestből érkező újságírók egy része ült lógó orral. Valószínűleg ők már előre sejtettek valamit.

Valószínűleg ők sem felejtették el: tavaly éppen a CFR elleni egygólos sikerüknek köszönhetik életük első bajnoki címét. Érdekes momentuma volt a mérkőzésnek a vendégszektorban ülő egyetlen szurkoló: egy Iași feliratú román zászlót lengetett. Utalva ezzel arra, hogy a rivális FCSB a Iași-ban elszenvedett vereséggel került hátrányba a táblázaton.

Alexandru Tudor sípszavát követően – Dan Petrescu szerint is a bíró meglepően tisztességesen fűjt – mindenki üdvözlálásban tört ki: a szemek s később feltételezhetően a torkok sem maradtak szárazon. Az ünneplést szerencsére semmi sem árnyékolta be. Valószínűleg álhíreknek bizonyultak azok a híresztelések, miszerint a rivális U szurkolói, valamint steauás szimpatizánsok jegyeket vettek, hogy mérkőzés közben zavargásokat vagy pánikot keltsenek.

A bajnoki címek átvétele után elkezdődött a fieszta: pezsgőzés, szelfizés, pacsizás és a játékosok-

kal való ölelgetés – a rendfenntartó erők ugyanis megengedték, hogy a szurkolók a lelátókról a gyepre rohanjanak kedvenceiknek gratulálni.

A buli sokaknak folytatódott a helyi kocsmákban, vendéglőkben. De minden civilizált módon: nem úgy, ahogy látjuk néhány helyen, ahol a szurkolók hol bánatukban, hol örömeikben mindent összetörnek vagy felgyújtanak. Bukarestben – ahogy az lenni szokott – verekedni kezdtek. A Fellegváron amúgy egyesek azzal váltak el egymástól, hogy „nos, akkor találkozzunk a CFR külföldi meccsein”.

Hazafelé menet különben találkoztunk olyanokkal is, akik Andrei Cristea feliratú pólót viseltek. Ezek szerint Kolozsváron nemcsak a helyieket „foglalják imáikba” a szurkolók, hanem a 10-es mez viselő jászvásári csatárt is, akinek a FCSB ellen rúgott góljá megnyitotta a lehetőséget a CFR negyedik bajnoki címe előtt. Úgy látszik, a páros évek szerencsehozóknak számítanak a vasutas klub történetében: 2008, 2010 és 2012 után 2018 is bekerül a bajnoki címlistára.

DigiSport vagy Gigisport?

Éjfél körül értünk haza. Azonnal bekapcsoltam a tévét, és nem igazán csalódtam. A bukaresti DigiSport (vagy inkább Gigisport?) stúdiójában azon keseregtek, vajon a FCSB miért lett harmadik alkalommal zsinórban második, s miért nem nyerte meg a bajnokságot. Közvetítették Becali hosszú sajtótájékoztatóját, amelyben elismerte, a job-bik és erősebb csapat nyerte a bajnokságot. Magára vállalta a kudarcot, és kijelentette, jövőre meg akarja vásárolni az Astránál játszó Abangot. Azt a fekete játékost, akiről éppen a múlt héten derült ki, hogy edzés közben meglopta társait, a pénzzel pedig drága órákat és öltönyöket vásárolt. – Nem probléma, hogy kleptomániás, legfennebb nagy ívben kikerüljük – mondta újságírói kérdésre reagálva Becali. Nos, nagyjából ennyit arról, hogy jövőre milyen újabb eséllyel indul harcba a bajnokságért a bukaresti együttes.

Mielőtt lefeküdtünk volna, lányom örömmel újságolta: „apa, a CFR-es dalokat, himnuszokat óvodás koromban megtanultam, de csak most kezdtem megérteni a román nyelvű szöveget.” Bizony, hosszú idő – legalábbis számunkra, szurkolók számára –, hat év telt el az utolsó bajnoki címtől. Reméljük, a következőig már nem kell olyan sokat várni.

CFR-es legek

A fellegvári alakulat a Steaua (56), a Dinamo (34) és a Rapid (20) után a Craiovával (10) holtversenyben a negyedik helyen áll, ami a megszerzett kupák számát illeti. A kolozsvári együttes 4 bajnokságot, négy kupát és két superkupát tudhat magáénak. A nagy rivális U ezzel szemben csupán egy Román Kupát. A CFR az egyetlen olyan klub, amelyik a csődeljárás után képes volt ilyen jelentős eredményt elérni. Bár a csapatot 1907-ben alapították, a kiváló eredmények Pászkány Árpád tulajdonos nagyszerű befektetését és hosszú távú tervét követően születtek. A projekt 2002-ben indult a harmadik osztályból, és 2008-at követően tíz év alatt tíz kupát jelentett – eddig. Az új stadiont felavató Craiova és a FCSB után a CFR-nek volt a legtöbb szurkolója a mérkőzéseken. George Țucudean és Giedrius Arlauskis három különböző csapattal lett bajnok: a román támadó a Steaua, a Viitorul és a CFR, a litván kapus pedig az Urziceni, a Steaua és a CFR színeiben nyerte meg a bajnoki címet.

Öröm a gyepon. Billel Omrani, a CFR csatára algériai zászlóba burkolózva viszi a serleget

FOTÓ: RITI JÓZSEF ATTILA